

30. ԱՐՋԻ ԳՈԹՈԹԸ

Ըլնում ա, չի ըլնում մի տերտեր: Էս տերտերը էնքամ ղվաթով ա ըլնում, որ ամեն օր գեղի ժամը շալակում ա, տանում մեշեն, ընդե աղոթք անում, էլ եդ բերում գեղը:

Մի օր էլ ըսենց ժամը շալակե տարել էր մեշեն¹, մի Արջի քոթոթ ռաստ էկավ. հարցրեց, թե էս ժամը խի² ա բերի:

Տերտերն ասեց.— Բերել եմ, միջին աղոթք անեմ:

— Բա՛ս ո՞ր բանեց ա²,— ասեց Արջի քոթոթը,— որ դու էդքամ զոռով ես, արի իրար հեննա կոխ պրծնենք. ով ում գեննովը տա՛ նա նրան ուտի:

Տերտերն ասեց.— Լա՛վ, արի կոխ պրծնենք:

Արջի քոթոթն ու տերտերը կոխ պրծան: Արջի քոթոթը վե կալավ տերտերին գեննովը տվեց. ուղում էր նրան թիքա-թիքա անի՝ տերտերը աղաչանք-պաղատանք, թե.— Ա՛ստու սիրուն, ինձ մի՛ ուտի. ես քեզ կտանեմ մեր տունը՝ լավ կպահեմ, մուղաթ կկենամ:

Արջի քոթոթն էլ ռազի էլավ ու տերտերի հեննա էկավ գեղը: Արջի քոթոթը տերտերի տանը էլ հաց չթողաց՝ կերավ. խեղճ

¹ Տպագիր տեքստում հաջորդում է՝ նրան, որը շնչված է բանահավաքի ձեռքով (Մ. 4.):

² Տպագիր տեքստում՝ «— քե բաս բանեց ա...». ուղղումը բանահավաքին է (Մ. 4.):

տերտերը սրա ձեռիցը չէր իմանում ի՞նչ անի, դժո՞րն էթա: Վերջը միտք արեց, որ տանի իրանց թագավորին փեշքաշ անի, բալի նրա ձեռիցը պրծնի, թե չէ իրանց տաշտ ու մաղը կկապի, տանը էլ զադ չի թողա՝ կուտի, կհատացնի:

Տերտերը ըսեց էլ արեց. վե կալաւ Արշի քոթոթը տարաւ թագավորին փեշքաշ: Թագավորն էլ առավ, հաւնսի խաթեր պահեց: Համա մի քանի օրեն եղը տեհավ, որ՝ չէ՛, էս արշի քոթոթը իրա տունը կքանդի, ինչքամ տալիս են, ասում ա. «Սոված եմ» միտք արեց, որ մի դհով կորցնիլ տա:

Թագավորը իրա նազիր-վեզրին ասեց, որ մի ջադուքյար պառավ կանչիլ տան, բալքի նա՛ սրան մի ճար անի: Գնացին մի պառավ կնիկ բերին: Թագավորը հարցրեց, թե էնթավոր տեղ չի՞ դիտա, որ էս Արշի քոթոթին ղրկեն, էլ եդ չգա:

Պառավն ասեց.— Թագավորն ապրած կենա, խի՞ չեմ գիտա. օխտը սարի քամակին մի մեշա կա, ղրան որ ղրկես էն մեշիցը ցախ բերի՝ էլ եդ չի գա. ընդե քառասուն աղպեր դեերը՝ ղրա մենծ թիքեն անկաջը կթողան:

— Լա՛վ,— ասեց թագավորը: Կանչիլ տվեց Արշի քոթոթին, ասեց.— Պտի էթաս, օխտը սարի քամակին մի մեշա կա, ինձ հմար ընդիան հարիր սեւ ցախ բերես՝ պետքն ա:

— Զո՛ւկտ աչքիս վրա,— ասեց Արշի քոթոթը,— ինձ հարիր սեւ տո՛ւ, իրա սեւվորներովը, ճամփի պաշար՝ նրանից դենը ցախ բերիլը իմ շլնքին:

Արշի քոթոթը ինչ ուզել էր ճամփի հմար, թագավորը տվեց ու ճամփու դրեց: Էս մեր Արշի քոթոթը հարիր սեւը աղաքն արած՝ հաղ ասելուն, քեֆ անելուն էր ճամփա էթում: Գշերը որդե մթնում էր՝ վեր էր գալի, կրակ անում, սելերի եղներից մինը մորթում, էփում՝ սեւվորների հենա ուտում, սելն էլ մեկել սելերի քամակիցը կապում՝ էլի էթում: Ընենց որ ընչանք մեշի ղրաղը հասան, Արշի քոթոթը հարիր սելի եղներն էլ կերել, հատացրել էր. մնացել էր մի հատ, ըտ էլ ըստե մորթեց, կերակուր արեց՝ կերան:

Քառասուն դեւ տեհան, որ մեշի ղրաղին մի մուխ ա բանձրանում. մնացին զարմացած, թե էս ո՞վ պտի ընի, սիրտ ա արե էկե էս դհերանքը, որ ղուշն իրա թևովը, օձն իրա պորտովը ընչանք

¹ Տպագիր տեքստում՝ ղեր. ուղղումը բանահավաքինն է (Մ. Կ.):

հմի չեն կարացէ ոտ դնի: Դեւերի մենծ աղպերը պուճուր աղպորը ղրկեց, տենա էն ի՞նչ ծովս ա վեր ընում մեշի ղրաղին:

Պուճուր աղպերը գնաց, տեհավ մի Արշի քոթոթ, հարիր մարդ՝ կրակի շորս բոլորը նստոտել են, կերակուր են ուտում: Հեռվից ձեն տվեց.— Ի՞նչ մարդ եք, որ էս բեվախտին էկել եք մեր մեշի ղրաղին կրակ արեւ. ինս եք, շինս եք, շանավար եք՝ թեղ ձեն հանեք, թե չէ ձեզանից միսն էլ ա սաղ չի պրծնի դե աղպորտանց ձեռիցը:

Արշի քոթոթը դհա կատաղեց.— Դեռ հլա դու մի աղաք արի, տենանք ի՞նչ շանավար ես, որ հեռվից ըտենց մենծ-մենծ փրթում ես, եննա կիմանաս, թե մենք ի՞նչ մարդ ենք:

Դեւ մոտկացավ կրակին թե չէ, Արշի քոթոթը ձեռի դազանակովը մի դրբ որ չտվեց՝ էն սհաթին դեւ շշմեց վեր ընկավ: Արշի քոթոթը տարավ սրան սեւիցը պարանով կապեց, որ լընի թե փախչի, ինքն էլ եղ էկավ իրա հացը կերավ:

Մենծ դեւ տեհավ, որ պուճուր աղպերը եղացավ, չէկավ՝ մեկել աղպորը ղրկեց, տենա խի՞ եղացավ:

Արշի քոթոթը սրա գլխին էլ էն օղինն հաղաց, տարավ աղպոր կողքին՝ սեւիցը կապեց: Մի խոսքով, գլխնեղ ինչ ցավացնեմ, ըսենց երեսունը իննը դեւն էլ ջերկուն իրար կշտի կապոտեց:

Մենծ դեւ տեհավ, որ իրա աղպրտինքը գնացին, էլ եղ չէկան. վերջը ինքը վե կացավ, կատաղած, փրփրած գնաց տենա՝ էս ի՞նչ խաբար ա, որ նրանք էսքամ հտացան:

Գնաց տեհավ իրա աղպրտինքը՝ երեսունը ինն էլ սեւիցը ջերկուն կապոտած են. կրակի ղրաղին մի Արշի քոթոթ, հարիր մարդ նստոտած՝ հաց են ուտում: Հարցրեց.— Ի՞նչ մարդ եք, էս վախտին ըստերանք ի՞նչ եք շինում:

Արշի քոթոթը ձեն, ծպտուն չհանեց, քաշեց դազանակը սրան էլ մեկել աղպորտանց հացին հասցրեց, տարավ նրանց կողքին կապեց:

Առավոտը որ լիսացավ թե չէ, Արշի քոթոթը հրամայեց քառասուն դեւն էլ, որ էթան մեշիցը իրանց ձեռովը ցախ կտրեն՝ բերեն սեւերը բարձեն: Դեւերը վրա պրծան մեշին. մի սհաթումն էնքամ ցախ կտրատեցին, որ հարիր սեւը բարձեցին՝ դեռ հլա ավելացավ էլ: Արշի քոթոթը հարիր սեւն էլ իրար եննուց կապոտեց, քառասուն դեւն աղաքի սեւիցը լծեց, ինքն էլ ճիպտը ձեռն առավ,

նստեց սելը՝ քշեց: Ըստիան ընչանք թագավորի երկիրը, որ վեց ամսեն ճամփա էր, դեերը մի ամսում էկան:

Խաբարը տարան թագավորին, որ Արշի քոթոթը գալիս ա: Թագավորը մնաց շվարած, թե էլի պտի դա, իրան դարգավարամ անի: Էն սհաթը հրամայեց էն շադուքյար պառավին քյալլա անեն, որ սուտ գուա էկավ, Արշի քոթոթին էնթավուր տեղ դրկիլ տվեց, որ էլ եդ էկավ:

Արշի քոթոթը բերեց սելերը դարդկեց թագավորի ամարաթի աղաքին: Դեերին ըստիան ճամփու դրեց իրանց տեղը. ինքը գնաց թագավորին ասեց, որ իրա ուզած հարիր սել ցախը բերել ա: Թագավորը երեսհանց իրան ընենց էր շանց տալի, սաքի թե նրա ցախ բերելու վրա ուրախ ա. համա սրտովը, ո՛վ գիտա, ինչթավուր բաներ ին անցկենում:

Թագավորը կանչիլ ա տալի մի ուրիշ շադուքյար կնիկ, հարցնում, թե էնթավուր տեղ չի՞ գիտա, որ Արշի քոթոթին դրկեն՝ էլ եդ չգա:

Պառավն ասում ա.—Յրանգաստունի թագավորը մի սիրուն աղջիկ ունի, նրան քեզ հմար բերիլ տու. ընդե էթացողը ոտով-գլխով էլ եդ չի գա:

Թագավորը պառավին անկաշ արեց. կանչեց Արշի քոթոթին, ասեց, որ պտի էթա Յրանգաստուն, ընդիան թագավորի աղջիկը իրան կնիկ բերի:

Արշի քոթոթն ասեց.— Լա՛վ, ջովստ աչքիս վրա, թագավորն ապրած կենա:

Առավոտը որ լիսը բացվեց թե չէ, Արշի քոթոթը ճամփա ընկավ դպա Յրանգաստուն: Գնա՛ց, գնա՛ց, շատն ու քիչը աստոծ գիտա, տեհավ մի մարդ ամեն մի ոտիցը մի եքա շաղացաքար ա կապե ու ընենց ա եգին վազ տալի¹, որ ալափստրակը փախչելիս տեղը՝ եննուցը հասնում ա, կալնում: Էս մարդը Արշի քոթոթին որ տեհավ, հարցրեց.— Քոթո՞թ աղպեր, էդ ո՞ւր էս էթում:

— Էթում եմ Յրանգաստուն. ընդիան թագավորի աղջիկը մեր թագավորի հմար կնիկ բերեմ:

¹ Տպագիր տեքստում՝ «ընենց եգին վազ ա տալի, որ...». բանահավաքը փոխել է դարձրել է՝ «ընենց եգին վազում ա, որ...». ժողովրդական ոճը շաղավաղելու համար թողնում ենք տեքստում տպագրված ձևը՝ մասնակի ուղղմամբ (Մ. Կ.):

— Ի՞նչ կըլնի, ինձ էլ հետդ¹ տանես:

— Արի՛ էթանք. մին չըլնեմ՝ թող էրկու ըլնենք:

Էրկուով գնացին, գնացին՝ տեհան մի մարդ ծովի միջին կան-
նել ա. սաղ ծովը փորն ա քաշում՝ դեռ ասում ա. «Ամա՛ն, ես
ժարավ մեռա»: Էս ծով կով տվողը հարցրեց. — Էդ ո՛ւր եք էթում.
ընձ էլ ձեզ² ընկեր չե՞ք անի:

— Խի՞ չենք անի. էրկու չըլնենք, թո՛ղ իրեք ըլնենք. արի՛
էթանք:

Ըսենց իրեքով ընկեր էլան, գնացին: Գնացին, գնացին, շատն
ու քիչը աստոծ գիտա, մի օխտը աչքանի ջաղացի ռաստ էկան:
Նեքսև մտան, տեհան մի ջաղացական ընդե ավիր ա աղում. էլ մա-
ջալ չի տալի, որ ավիրը դուա գա, ունցի, հաց թխի, ուտի՝ հենց
ընենց ավիրը հում-հում ա նի տալի, դեռ հլա ասում ա. «Ամա՛ն,
մի ճար արեք, սոված մեռա»:

— Բա՛ր՝աջողում, ջաղացական աղպեր, — ասեցին մեր ճամ-
փորդները:

— Բարո՛ւ, ասսու բարին. տերն աջողա, գնալներդ ո՛ւր ա:

— Ֆրանգստո՛ւն, ընդիան թագավորի աղջիկը բերելու:

— Որ ես էլ դամ ձեր հեննա, չե՞ք տանի:

— Խի՞ չենք տանի, իրեք չըլնենք՝ թո՛ղ չորս ըլնենք. գալիս
ես, արի՛:

Չորս ֆոգով իրար հեննա ընկեր էլան՝ գնացին: Գնացին, գնա-
ցին, շատն ու քիչը աստոծ գիտա, տեհան մի մարդ անկաջը գեն-
նին ա կպցրե՛ լսում ա, հետը խոսում:

— Բարո՛ւ, իմաստուն աղպեր, — ասեցին մեր ճամփորդները:

— Բարին ձեր որդկերանց արևը. աստոծ աջողա, էդ ո՛ւր եք
էթում:

— Էթում ենք Ֆրանգստուն, թագավորի աղջիկը բերենք:

— Զի՛լնի ես էլ դամ:

— Խի՞ չիլնի. գալիս ես, արի՛. չորս չըլնենք՝ թո՛ղ հինգ ըլ-
նենք:

Հնգով խելի տեղ գնացին, գնացին՝ տեհան մի մարդ սաղը
ձեռին ածում ա. էլ սա՛ր, էլ քո՛ւ, էլ քա՛ր իրանց տեղներիցը ժած

¹ Տպագիր տեքստում՝ քեզ հեննա. ուղղումը բանահավաքինն է (Մ. Կ.):

² Տպագիր տեքստում հաջորդում է՝ հեննա, որը բանահավաքի ձեռքով
շեջված է (Մ. Կ.):

ին էկե սաղի ձենիցը. ընշանք երկնքի ղշերն էլ էկել ին անկաջ
ին անում նրա սաղին¹:

Մեր ճամփորդները ասեցին.— Բա՛ր՝աջողում, սաղ ածող աղ-
պեր:

— Բարո՛ւ, աստու հազար բարին, խերին. աստոժ աջողա,
գնալներդ ո՛ւր ա:

— Ֆրանգստո՛ւն, Թագավորի աղշիկը բերելու:

— Ի՞նչ կըլնի, ընձ էլ ձեր հեննա վե կալնեք:

— Ի՞նչ պտի ըլնի. գալիս ես, արի՛. հինգ չըլնենք, թո՛ղ վեց
ըլնենք:

Վեցով գնացին, դնացին՝ տեհան մի մարդ Մասիսը շալակում
ա տանում Հուսիս, Հուսիսը տանում Մասիս:

Մեր ճամփորդներն ասեցին.— Բա՛ր՝աջողում, ղոշաղ աղպեր.
էդ ի՞նչ ես անում:

— Ըսկի՛, ղվաթս եմ փորձում. դուք էդ ո՛ւր եք էթում:

— Էթում ենք Ֆրանգստուն:

— Չիլնի՞, որ ընձ էլ ընկեր անեք:

— Գալիս ես, արի՛. վեց չըլնենք՝ թո՛ղ օխտն ըլնենք:

Էս օխտը ֆոգին՝ Արշի քոթոթը, Եգին վազողը, Անկշտում ջա-
ղացպանը, Մով կուլ տվողը, Իմաստունը, Սաղ ածողը ու Մասիս
շալակողը էկան, էկան՝ հասան Ֆրանգստուն:

Գնացին դուզ Թագավորի դուռը ծեծեցին. նոքարը դուս էկավ,
հարցրեց, թե ո՞ւմն են ուզում:

Արշի քոթոթն ասեց.— Թագավորին:

Նոքարը գնաց Թագավորին իմացում տվեց, թե օխտը չեշուտ-
չեշուտ մարդիկ ուզում են նրան տեսնան. թողա՞ գան, թե չէ:

Թագավորն ասեց.— Գալիս են, թո՛ղ գան. տեսնա՞նք էդ ի՞նչ
մարդիկ են:

Թագավորի նոքարը գնաց նրանց կանչեց: Արշի քոթոթը իրա
ընկերատանցովը էկավ Թագավորի՝ աղաքին կանչեց, ասեց.— Թա-
գավորն ապրած կենա. էկել ենք աղշկանդ տանենք. տալիս ես՝ քու
խոշովը տո՛ւ. թե չէ, որ բանը մեզ մնա, իմաց կաց զոռով էլ կտա-
նենք:

¹ Տպագիր՝ տեքստում՝ «... իրանց տեղներիցը ժած ին գալիս սաղի ձենիցը.
ընշանք երկնքի ղշերն էլ ին գալիս անկաջ անում նրա սաղին»։ ուղղումները բա-
նահավաքին են (Մ. Կ.):

Թագավորն ասեց.— Տալը կտամ, համա իրեք բան կասեմ. թե արեցիր, հո աղջիկս ձերն ա ու ձերը, թե չէ՝ ձեր քոմմըքի գլուխն էլ թոցնիլ կտամ. դուք գիտաք:

Արջի քոթոթն ասեց.— Ղաբուլ ենք, թագավորն ապրած կենա, կանենք. թե չկարացինք, մեր արինը քեզ հալալ ա՝ ինչ ուզում ես, ա՛րա:

Թագավորը սաղ իրա երկրումը շառ գողալ տվեց, որ տունը մի մենծ բղուղ լիքը կերակուր բերի իրա ղոնաղների հմար: Ընենց էլ հացը՝ իրա երկրի ամեն փոնչքանցը թամբահ արեց, որ սաղ օրը հա՛ հաց թխեն, իրար եննուց հասցենեն, բալթի նրանք դեմ առնեն, չկարենան ուտի:

Ոնց որ թագավորը թամբահ էր արե, տունը մի բղուղ կերակուր բերեց. ընենց որ հազար մարդ ուտե՛ր՝ կկշտանար, դեռ հլա կավելնար էլ: Համա էս մեր ղոնաղները օխտը ֆոգով ընենց կերան՝ ամանները թամղացրին, որ թագավորը մնաց զարմացած. միտք արեց, որ էս չէլավ, պտի ուրիշ բան միտք անվի. թե չէ իրա աղջիկը էս արենխում ջանավարների ձեռը կզցի՝ ֆողեց ֆողի կկորցնի:

Արջի քոթոթին կանչեց, ասեց.— Ինձանից ես մի մարդ կղըրկեմ օխտը. սարի քամակը, ընդե մի Անմահական աղբուր կա, էն աղբրիցը ջուր բերի. դու էլ քու մարդկերանցից ղրկի. ո՛ւմ մարդը թեզ գա, իմաց կաց՝ նա տարել ա:

Արջի քոթոթը ռազի էյավ. կանչեց էն Եզին վազ տվողին, ասեց, որ պտի էթա օխտը սարի քամակիցը Անմահական ջուր բերի:

Եզին վազողն ասեց.— Աչքիս վրա, Քոթոթ աղպեր. դրանից էլ հեշտ բա՞ն կա աշխարքումը:

Համա ըս էլ պտի ասեմ, որ թագավորը սրանից մի շաբաթ աղաք հրեղեն ձիավոր մարդ էր ղրկե Անմահական ջրի, որ նրանից թեզ գա. շունթի էդ ճամփեն շատ հեռու էր՝ էրկու, իրեք շաբթումը լավ քյահյան ձին անջախ էթար, գար:

Համա Եզին վազողը ընենց գնաց, որ թագավորի ղրկած ձիավորին ճամփին ռաստ էկավ, նրանից անց էլ կացավ, գնաց Անմահական աղբրիցը ջուր լցրեց, եդ էկավ՝ դեռ նա նո՛ր էր հասն աղբուրը: Տարավ Անմահական ջուրը թագավորին տվեց:

Թագավորն ասեց.— Աղպե՛ր, էս հետ էլ ախտեցիք. մնաց մի

բան, թե ըս էլ արիք՝ հո՛ աղջիկս ձերն ա, տարե՛ք, ձեզ հալալ ըլ-
նի։— Իմ համամը տաքացնիլ եմ տվի. գնացե՛ք թամուզ լեղացեք,
ընդիան էկեք հաց կերեք, հացից հզը աղջիկս վե կալեք՝ տարեք,
ոտով-գլխով ձեզ եմ տալի։

Արջի քոթոթը իրա ընկերտանցով գնաց թագավորի համամը։
Թագավորը աղաքուց թամբա՛հ էր արե իրա նոքարներին, որ հա-
մամը էնքամ տաքացնեն, որ նրանք մեննելու բաշտան՝ տեղն ու
տեղը խաշվեն մնան։ Արջի քոթոթը գնաց համամ. տեհավ էնքամ
տաքացրել են, որ պատերն էլ ա կարմրե, հեւլից նրա դուր մարդի
էրու՛մ ա թողում. Ծով կուլ տվողին ասեց, որ փշի, համամը սառ-
ցրնի։ Ծով կուլ տվողը որ մին չփշեց՝ համամի պատերը, ջուրը
ընենց սառնացան, հենց իմանաս ըսկի տաքացրած շըլնելու Քոմմը-
քով էլ մտան հավուզը, շին-շին լեղացան, դուրս էկան գնացին
թագավորի կուշտը, որ հաց ուտեն՝ հենա նրա աղջկանը վեր ունեն,
տանեն։

Թագավորը տեհավ, որ ոնչ մի բանով էլա չկարաց Արջի քո-
թոթին գոռի, իրա նոքարներին հրամայեց, որ նրանց աղաքը կե-
րակուր բերելիս՝ ամանների մեջը դեղ քցեն, որ նրանք ուտեն թե
չէ, տեղն ու տեղը չորանան. բալթի սրանով պրծնի էս մարդակեր
ջանավարների ձեռիցը։

Որ հացի նստեցին, նրանց իմաստուն ընկերը անկաջը գեննին
դրեց՝ ալրիալը հասկացավ, որ իրանց ամանները դեղել են։ Ընկոր-
տանց անկաջին փսփսաց, թե իրանց աղաքի կերակրների մեջը
դեղ ա քցած, չուտեն։

Սազ ածող ընկերը էս որ իմացավ՝ իրա սաղն ածեց. թագա-
վորը, նրա կնիկը, աղջիկը, նոքարները՝ բիրադնով էլ սազի ձենիցը
խելքամաղ էլան, մնացին։ Ընչանք նրանց աղաքի ամասներն էլ
սազի ձենը որ լսեցին, իրանց տեղներիցը ժած էկան՝ դեղած ամա-
նիքը գնացին թագավորի ու նրա տանըցոնց աղաքը, նրանց ամա-
նիքը էկան սրանց աղաքը։ Սազ ածողը սազը ձեռիցը վե դրեց, որ
նրանք կարացին հաց ուտի։ Թագավորը իրա ամանիցը որ մի գդալ
չկերավ՝ էն սհաթը միջից տրաքեց, շաթմիշ էլավ։ Կնիկը էս որ
տեհավ՝ վախլությունիցը նա էլ տեղն ու տեղը ընդե մեռավ¹։

¹ Տպագիր տեքստում՝ «էս որ տեհավ քե չէ, երա կնիկը վախլությունից նա
էլ տեղն ու տեղը ընդե մեռավ»։ ուղղումները բանահավաքինն են (Մ. Կ.)։

Սրանից եղը, հա՛լրաթ Արշի քոթոթի ձևուը էլ ո՛վ կարար բռնի.
Թագավորի աղջիկը նրանն էր ու նրանը. ուղենար վե կռններ, կտա-
ներ իրանց թագավորին: Համա մըկ էլ միտք արեց, թե խի՞ տանի
նրան. հաղիր իրան կնիկ կշինի:

Իրա ընկերտանցով թագավորի ղոշնի հեննա կռիվ արեց՝ ախ-
տեց. ինքն էլ նստեց ընդե թագավոր: Թագավորի աղջիկն էլ իրան
կնիկ առավ՝ օխտն օր, օխտը գշեր հարսանիք արեց:

Աստանից իրեք խնձոր վեր ընկավ. մինն՝ ասողին, մինն՝ ասիլ
տվողին, մինն էլ՝ անկաջ դնողին:

